
3

Herdenking van de heer Scholten

Herdenking van de heer Scholten

Aan de orde is **de herdenking van het oud-Eerste Kamerlid de heer mr. J.N. Scholten (PvdA)**.

De voorzitter:

Aan de orde is de herdenking van het oud-Eerste Kamerlid de heer Scholten. Ik verzoek de leden en alle overige aanwezigen in de zaal en op de publieke tribune die daartoe in de gelegenheid zijn, te gaan staan.

Collega's. Wij hebben de goede gewoonte om de oud-leden die ons zijn overleden hier te herdenken. Vandaag gedenken wij Jan Nico Scholten, die op 21 januari is overleden, op 93-jarige leeftijd. Hij was ruim een jaar lid van de Eerste Kamer voor de PvdA: van 31 maart 1998 tot 8 juni 1999.

Jan Nico Scholten werd op 4 juni 1932 geboren in het Drentse Dalerpeel. Hij studeerde theologie aan de Theologische Hogeschool in Kampen en later politicologie en Nederlands recht aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. In 1997 kreeg hij een eredoctoraat van de Universiteit van de Westkaap in Kaapstad voor zijn "solidariteit met de onderdrukten en behoeftigen". Op 31-jarige leeftijd werd hij de jongste burgemeester van Nederland, van de Brabantse plaatsen Andel, Giessen en Rijswijk. Tegelijkertijd was hij lid van de protestants-christelijke fractie in de Provinciale Staten van Noord-Brabant.

In de periode van 1970 tot 1986 was hij met soms korte onderbrekingen lid van de Tweede Kamer, eerst voor de ARP, daarna voor het CDA, vervolgens voor de groep-Scholten/Dijkman en het laatste jaar als eenmansfractie. In 1980 was hij het laatste Kamerlid dat in het ambtskostuum verscheen bij de verenigde vergadering der Staten-Generaal, namelijk de vergadering waarin Koningin Beatrix werd ingehuldigd. De ambtskostuums van de Staten-Generaal zijn inmiddels een museumstuk. Wij hebben er hier ook een staan in de vitrine bij de publieke tribune.

In de Tweede Kamer was Scholten onder andere woordvoerder op de onderwerpen volkshuisvesting, mediabeleid en buitenlandse zaken. Hij kwam in die rol regelmatig tegenover zijn eigen fractie te staan wanneer hij de kant van de linkse partijen koos. Zo steunde hij een motie van afkeuring van een olieboycot van Zuid-Afrika en een motie tegen de plaatsing van kruisraketten. Het vormde de opmaat naar zijn afsplitsing van het CDA.

Hij typeerde zichzelf als weerbarstig protestant, schreef dagblad Trouw. Fractiediscipline vond hij minder belangrijk dan eigen verantwoordelijkheid nemen. In 1998 werd Scholten lid van de Eerste Kamer voor de PvdA, waar hij inmiddels politiek onderdak had gevonden. In de senaat hield hij zich bezig met migratiebeleid en buitenlandse zaken. Omdat hij zelf vond dat dit niet viel te combineren met zijn voorzitterschap van VluchtelingenWerk Nederland, stopte hij na vijftien jaar met die functie.

Zijn maïdenspeech hield hij op 20 april 1999. Het was ook meteen zijn zwanenzang, omdat de Kamerperiode er toen al bijna op zat. Het debat ging over de Remigratiewet. Hij

refereerde daarin ook aan zijn eigen inzet voor een ruimhartige opvang van mensen die daar recht op hebben. "Daarbij hoort", zo zei Scholten, "ook een samenhangend terugkeerbeleid, zodat wie hier niet wil of niet mag blijven geassisteerd wordt bij remigratie als eigen middelen daartoe ontbreken."

In een interview met het Brabants Dagblad zei hij eens: "Alles heb ik kunnen doen wat ik graag wilde: lokaal, nationaal en internationaal. Mijn leven is niet zonder stormen geweest en ik realiseer me fouten te hebben gemaakt. Maar ik ben een christenpoliticus gebleven."

Jan Nico Scholten was een principieel volksvertegenwoordiger met "opkomen voor de naaste" als levensmotto. Dat ons respect voor zijn persoon en zijn verdiensten voor de samenleving en de Nederlandse parlementaire democratie tot steun mag zijn voor zijn familie en vrienden.

Ik verzoek eenieder om een moment stilte in acht te nemen.

(De aanwezigen nemen enkele ogenblikken stilte in acht.)

De voorzitter:

Dank u wel.